

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 50391-11-15 גיונה נ' לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

לפני כב' הרשם הבכיר ניר נחשון

התובע:

ברק גיונה

-נגד-

הנתבעת:

לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

פסק-דין

מבוא:

1. לפני תביעה כספית, על סך 32,000 ₪ שעניינה במשלוח 32 דברי פרסומת באמצעות מסרונים קצרים על ידי הנתבעת לטלפון הנייד של התובע בניגוד להוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982) להלן – "החוק"), בנסיבות בהן לא צויינה בהם אפשרות ההסרה. נוכח ניהול התובענה בהליך של סדר דין מהיר ובהתאם לתקנה 214 טז' לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ינומק פסק הדין באופן תמציתי.

זהות הצדדים:

2. התובע הינו אדם פרטי שבבעלותו טלפון נייד שמספרו מסתיים בספרות 064 (המספר המלא מצוי בתיק). הנתבעת הינה חברה לשיווק הלבשה וביגוד הפועלת מכוח הוראות דיני החברות בישראל הידועה בשמה המסחרי "KEDS".

טענות הצדדים בקצירת האומר:

3. לגרסת התובע, ב-32 מועדים שונים במהלך התקופה מיום 18.6.13 ועד ליום 5.3.14 קיבל הוא מסרונים למכשיר הנייד שבבעלותו הנושאים הודעות בעלות אופי פרסומי בניגוד להוראות החוק. כמו כן, בכל ההודעות לא נמצאו דרכי יצירת קשר או אפשרות הסרה וזאת, בניגוד לחוק. משכך, בהתאם להוראות סעיף 30א (י) לחוק עותר התובע לחיובה של הנתבעת בהתאם למלוא הפיצוי הסטטוטורי הקבוע - בסך 1,000 ₪ לכל הודעה פרסומית.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 50391-11-15 גיונה נ' לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

4. הנתבעת מכחישה טענות התובע וטוענת, כי בחודש מאי 2013 ביקשה אשת התובע, גב' שימרית גיונה, להצטרף למועדון הלקוחות של הנתבעת. במסגרת זו הסכימה היא לקבל הודעות פרסומת ודוא"ל על מבצעי הנתבעת ואף מסרה את פרטיה האישיים, לרבות מספר הטלפון הנייד שברשותה – הוא המספר שהתובע טוען כי הינו בעליו. כך, ניתן להיווכח, כי חלק ניכר מההודעות צויינה גב' שימרית גיונה, כנמענת. גב' גיונה, לא רק שלא פנתה בבקשה להסרת פרטיה, אלא אף חידשה את חברותה במועדון הלקוחות של הנתבעת לשנה נוספת ובתוך כך אישרה את הסכמתה לקבלת הודעות פרסומיות על מבצעי הנתבעת. התובע, לא רק שלא פנה אל הנתבעת, אלא אף לא פעל להסרת פרטיו באמצעות אפשרויות ההסרה הקיימות במסרונים.

דיון ומסקנות:

5. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות על נספחיהם, שמעתי ובחנתי הראיות שהובאו בפניי ולאחר ששקלתי כל השיקולים הצריכים לעניין, נחה דעתי, כי דין התביעה להתקבל בחלקה. להלן נימוקיי.

5.1 אין חולק, כי התובע קיבל 32 הודעות פרסומיות מהנתבעת בתקופה הרלוונטית- בדרך של שיגור מסרונים לטלפון הנייד שלו – בנסיבות בהן היו מצוינים מספר הטלפון ממנו נשלחו ההודעות ולעיתים אף כתובת אתר המרשתת של הנתבעת ואולם, לא צוינה אפשרות הסרה במסגרת אותן הודעות. אמנם בתחילה, במסגרת כתבי הטענות הועלתה על ידי הנתבעת טענה נוספת בדבר היעדר יריבות ואולם, התובע לא נחקר על כך במסגרת החקירה הנגדית ועדותו בעניין הבעלות על הטלפון הנייד הנ"ל לא נסתרה ומשכך, סבורני, כי הנתבעת זנחה טענתה זו. מאידך גיסא, במהלך ההליך המשפטי ובמהלך שמיעת הראיות זנח התובע טענתו להיעדר הסכמה הראשונית לקבלת הודעות פרסומיות ולהיעדר מסירת פרטי יצירת קשר.

5.2 נותרה, אפוא, מחלוקת עיקרית אחת הנטושה בין הצדדים בשאלת האחריות הנסובה סביב טענת היעדר פירוט דרך ההסרה בהודעות שנשלחו על ידי הנתבעת באופן המהווה הפרה של **סעיף 30 א(ד) לחוק התקשורת**, כאשר לטענת התובע, היה על הנתבעת לפרט דרך זו בתוכן ההודעות ואף לאפשר לו לבצע פעולת ההסרה באותה דרך בה נתקבלה ההודעה, קרי, באמצעות מסרון ואילו הנתבעת סברה, כי כאשר עסקינן במסרון קצר אין חובה בהוראות הדין לעשות כן.

5.3 נוכח זניחת טענת "אי ההסכמה" הנני קובע, כי המבקש נתן את הסכמתו לקבלת דברי הפרסומת מלכתחילה. דא עקא, כי הוראת **סעיף 30 א(ד) לחוק התקשורת** קובעת, כי

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 50391-11-15 גיונה נ' לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

אף אם ניתנה הסכמה לקבלת דמי פרסומת, הנמען יכול לחזור בו, בכל עת, מהסכמתו.
בסעיף 30א(ד) לחוק התקשורת נקבע: "הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת לפי הוראות סעיף קטן (ב) או לא הודיע על סירובו לקבלם לפי הוראות סעיף קטן (ג), רשאי הוא, בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף זה – הודעת סירוב); הודעת הסירוב לא תהיה כרוכה בתשלום, למעט עלות משלוח ההודעה; הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען" (ההדגשות אינן במקור). סעיף זה מקל עם הנמען במשלוח הודעת הסירוב, שכן הודעת הסירוב "לא תהיה כרוכה בתשלום" ואף ניתנת לנמען הבחירה ביחס לאופן בו תשלח הודעה הסירוב – אם בכתב ואם באותה דרך בה שוגר דבר הפרסומת.

5.4 במקרה שלפניי, המבקש קיבל את דבר הפרסומת במסרון אך לא ניתנה לו אפשרות להשיב בהודעת סירוב באותו אופן, היינו על ידי שליחת מסרון. אלא, ניתנה לו האפשרות, כאמור, להתקשר למוקד הסרה טלפוני. בנסיבות אלה, אני סבור, כי המשיבה הפרה את הוראת סעיף 30א(ד) לחוק התקשורת. ודוק, סעיף 30א(ד) לחוק דן בזכותו של נמען לשלוח הודעה סירוב והוא חל על כל דבר פרסומת שנשלח, הן בכתב, הן בדואר אלקטרוני והן במסרון. לכן, משמעות הוראות סעיף זה הינה, כי הנמען הוא זה שיכול לבחור את האופן בו תשלח הודעה הסירוב. הוראת הסעיף אינה מסויגת, והיא חלה גם על מסרונים. לשון אחר, גם כאשר המדובר בהודעת מסר קצר (מסרונים), יש לאפשר לנמען אפשרות של משלוח הודעת הסירוב כאמור בחוק "בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת", היינו באמצעות הודעת מסר קצר בחזרה. הנתבעת טענה, כי פעלה בהתאם לסעיף 30א(ה)(2) לחוק התקשורת וציינה את דרך יצירת הקשר עימה לצורך הסרת המבקש מרשימת התפוצה, כאשר סעיף זה גובר, לטענתה, על סעיף 30א(ד) לחוק. אין בידי לקבל טענה זו. סעיף 30א(ה)(2) לחוק התקשורת אומנם קובע, כי "מפרסם המשגר דבר פרסומת באמצעות הודעת מסר קצר יציין בדבר הפרסומת רק את שמו ואת דרכי יצירת הקשר עמו לצורך מתן הודעת סירוב" אך אין בסעיף זה כדי להתגבר על המסגרת הנורמטיבית שנקבעה בהוראת סעיף 30 א (ד) לחוק הקובעת את דרך משלוח הודעת הסירוב. מטרת הסעיף היא לקבוע, איפוא, כי לגבי הודעות מסר קצר, הפרטים שעל המפרסם לציין במסרון מצומצמים יותר מאלו שיש חובה לציין במשלוח דוא"ל, אך אין בו כדי לאין לחלוטין את אפשרות ההסרה באופן מוחלט (ר' רת"ק (בי"ש) 49131-01-16 יורי קושרובסקי נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ, [פורסם בבנו] מיום 05.05.16. וכן, ראה רת"ק (מרכז) 13905-06-16, עומרי שגב נ' כרטיסי אשראי לישראל בע"מ (פורסם בבנו)).

5.5 יוצא, אפוא, כי הנתבעת לא עמדה בהוראות החוק כאשר שלחה לתובע הודעות מסר קצר, בהן לא נכללה האפשרות ליתן הודעת סירוב באותו אופן, היינו ע"י שליחת

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 50391-11-15 גיונה נ' לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

מסרון בחזרה. הדברים יפים ונכונים ביתר שאת, כאשר האפשרות היחידה בחלק גדול מההודעות שנשלחו להסרה שצוינה בהודעת המסר הקצר הייתה בהתקשרות טלפונית, משמע, אף לא בדרך של הודעה בכתב כפי שמחייב החוק, וכאמור אף לא בדרך בה שוגר דבר הפרסומת. ברי כי מתן אפשרות להסרה בדרך מסובכת יותר, או שאינה בדרך השבה פשוטה למסרון, אין בה כדי לקיים את דרישת החוק ובוודאי לא את הרציונל כמצוין בדברי ההסבר לחוק, לפיו הסרה מרשימת התפוצה של המסרון תעשה בדרך קלה, מהירה ופשוטה שלא תדרוש מהנמען לטרוח מעבר ללחיצה פשוטה על מקשים. מרגע שהנתבעת סרבלה וסיבכה את ההליך ולא אפשרה לתובע להסיר את דבר הפרסומת בדרך קלה ופשוטה, היא אינה יכולה להיתלות בטענה, כי קיימה את הוראות החוק.

5.6 לבסוף יוער, כי העובדה שהנתבעת עצמה פעלה להוסיף אפשרות הסרה למסרונים שלה החל מחודש יולי 2014 תומכת אף היא בגרסת התובע. לפיכך, אני קובע, כי הנתבעת הפרה את הוראות [סעיף 30א\(ד\)](#) לחוק התקשורת ויש לבחון עתה את גובה הפיצוי שעליה לשלם לתובע.

5.7 אשר לשאלת היקף הפיצוי – הוראת [סעיף 30א\(י1\)](#) לחוק התקשורת קובעת פיצוי שאינו תלוי בנזק בסכום שלא יעלה על 1,000 ₪ בשל כל הפרה. בית המשפט העליון ציין, כי סכום הפיצוי בסך 1,000 ₪ הינו נקודת המוצא, כאשר ביהמ"ש נדרש לקבוע את סכום הפיצוי בשים לב למכלול הנסיבות לרבות השיקולים המנויים [בסעיף 30א\(י3\)](#) לחוק התקשורת (ר' [רע"א 2904/14 זיו גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ](#), [פורסם בנבו] מיום 27.07.14). מובהר כבר עתה, כי הנימוקים שיובאו להלן מתייחסים לשאלת היקף הפיצוי בלבד. במקרה דנן, אין חולק שהתובע זנח טענתו להיעדר הסכמה לקבלת הודעות פרסומיות ומשכך, יש לקבל בעניין זה את גרסת הנתבעת, כי התובע הסכים תחילה לקבל דברי פרסומת. די בכך בכדי לקבוע, כי אין המדובר במקרה ה"קלאסי" מן הסוג שבגינו ביקש המחוקק לקבוע את הפיצוי לדוגמה בשים לב לכך, שמטרת החוק הינה למגר תופעת משלוח דברי פרסום ללא כל רשות. לאור זאת ברי, כי אין הצדק לפסוק את מלוא הפיצוי הסטטוטורי. כמו כן, מחקירתו הנגדית עלה, כי התובע לא פעל לבצע פעולות הסרה אף כאשר נשלחו אליו מסרונים שכללו את אפשרות ההסרה בדרך קלה, זאת, אומנם בתקופה המאוחרת לתקופה הרלוונטית לתיק זה ואולם, בכך גילה דעתו, כי אף כאשר ניתנה לו אפשרות להסרה באופן קל – לא פעל לעשות כן, ולמעשה הודה, כי לא עשה דבר לצורך הסרתו מרשימת התפוצה.

5.8 מאידך גיסא, ראוי לזכור, כי בפיצויים מעין אלה, המחוקק לא הטיל על הנפגע את החובה שבדין להקטין את נזקו כפי שעשה כן בדיני הנזיקין, ואין באמור כדי להפחית מחובתו של נפגע ככל בעל דין לנהוג בתום לב. בנוסף יובהר, כי התרשמתי מעדותו של

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 50391-11-15 גיונה נ' לירם אקסלוסיב 86 בע"מ

התובע, כי אינו מבאי בית המשפט וכי פנה לבא כוחו רק לאחר שכלו כל הקיצין ושקיבל
הודעות רבות נוספות שבגינן כלל לא הגיש תביעה. התובע התייחס אומנם, להודעות
המאוחרות בזמן שכללו את אפשרות ההסרה, ואולם תלה את סיבת מחדלו מביצוע פעולת
ההסרה בשל חשש לקיומם של וירוסים.
לאחר ששקלתי הדברים ובאיזון הראוי של כל האמור לעיל, סבורני, כי יש להעמיד הפיצוי
בגין כל הפרה בסך של 250 ₪. משכך, הנני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך של 8,000 ₪
בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום המלא בפועל. כמו
כן, הנתבעת תישא באגרת בית המשפט וכן, בשכ"ט עו"ד בסך 3,500 ₪.

המזכירות תדאג לשלוח עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

ניר נחשון, רשם בכיר